
Matèria de Cos

per Biel Mesquida i Steva Terrades

MATERIA DE COS («M d C») serà un futur «no-llibre=no-dibuix» del qual teniu ací davant uns eslògans publicitaris.

I el Verb se va fer carn. Amb totes les connotacions religioses, filosòfiques, semiològiques, etc., aquesta frase pot ésser una etiqueta per al «consum» de «M d C». Els fulls són plens d'acció, de *carn*, de carn de llenguatges.

Les dues persones que fan «M d C» —Steva Terrades i Biel Mesquida— provenen de feines «artístiques» fins ara escindides: la plàstica i l'escriptura. Volen atacar, qüestionar i qüestionejar aquesta escissió a través de les seves pràctiques.

Entenen la feina *feta de gust* com una acció orgàsmica que es projecta cap a fora. Veuen el suport com una limitació i l'acció d'escriure o dibuixar com quelcom de *total*, donant un especial valor al fet de fer-ho, al *procés de fer-ho*, independentment que es materialitzi o no.

Cal desfetixitzar el suport!!!

?

Desfetixitzar = Desfeixistitzar

¿

«el suport» «la imposició del suport»
(altres coses) (l'individu, el desig,
la «política», etc.)

A «M d C» hi ha un esforç per a fer: *a*) una feina teòrica damunt la pràctica; *b*) una feina interdisciplinària; *c*) una feina d'interferència dels nostres camps habituals traspasant-los, o sia, realitzar un treball damunt els llenguatges més allunyats de cadascun de nosaltres dos, i recíprocament; *d*) una feina intertextual i de col·laboració col·lectiva amb persones que se plantegin tot això.

Un «negatiu» de fotografia se pot *mirar* de dues maneres: 1) Intentant reconstruir el «positiu». 2) Observant-lo com a «negatiu». «M d C» s'hauria de veure com a «negatiu» del «no-llibre=no-dibuix» sense anar a re-fer un possible origen que fos el «positiu» del llibre-dibuix.

Sabem que la feina gustosa de «M d C» és marcada per la nostra situació de subjectes immersos en el si d'una atmosfera sociocultural que en els Països Catalans és mancada, amb alguna petita excepció, dels mínims plantejaments teòrics i pràctics en tota l'extensió de la «producció artística». L'anàlisi rigorosa dels aparells de poder *catalans* que han actuat sobre el nostre fet «artístic» no existeix. Durant aquests darrers quaranta anys definits, entre altres coses, per l'intent de genocidi de les cultures nacionals de l'Estat espanyol, només pel fet d'ésser «catalana» qualsevol pràctica «artística» ja era «progressiva», «anti-franquista», «revolucionària», etc., dit amb un anecdòtic esquematisme. (No oblidam —sense que això servesqui de justificació— que la llengua i la cultura catalanes foren declarades «criminal de guerra» el primer d'abril de 1939.)

Creim que ja és hora de deixar-se de triomfalismes «de defensa» (i passar a analitzar les contradiccions de tot tipus: «a l'atac»), posar en qüestió el muntatge de «capelletes», «patums», editorials, galeries i fundacions-confusions que «fan país», així com la tradició i els models culturals dominants, desmuntar els nombrosos voluntarismes de treball cultural interclassista, fer explotar el fòssil «seny» que la nostra burgesia i petita burgesia té com a símbol, potenciar la pràctica «artística» com un treball de transformació *en i sobre* els significants, omplir el buit teòric mitjançant el coneixement i l'anàlisi del subjecte i de la societat on està aquest subjecte, per la qual cosa la psicoanàlisi, l'anarquisme, el materialisme històric, el materialisme dialèctic, la lingüística i la semiologia, entre altres sabers, ens poden ajudar a *lisar i descompondre* la visió «artística» dominant per tal de produir els terratrèmols i els crulls pràctics i teòrics que vagin en contra dels interessos ideològics de les «classes» que s'han proclamat (i se proclamen) cap i davanteres de la cultura catalana.

Finalment, els autors d'aquesta *feina en procés* que és «M d C» rebutjam qualsevol etiqueta d'*avantguarda* perquè, malgrat assumir molts plantejaments de la revulsiva contestació de «Dadà» i algunes del «Superrealisme», creim que, actualment, hi ha una tradició dels «ismes» d'*avantguarda* que, en lloc de fer una feina gustosa que intenti desfer la concepció idealista de l'«art» i el seu sistema de representació, només vol aconseguir —precisament amb aquests «ismes»— un èxit fàcil i una integració ràpida.

BIEL MESQUIDA I STEVA TERRADES

com amb ulls d'espill

UN ESBOÇ DE blau-grana

Ell no enllaça
 intàctes
 l'estratègia de
 pelut des del front al
 caminar. Sap que mentre
 l'avant. Cent del cap vespre
 continuat és la seva
 a vent gauda.

GRAVARES EL VENT PER ONES.
DE PELL MIRA QUINA FRUÏCIÓ

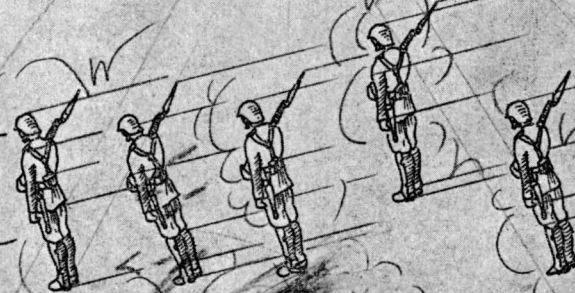

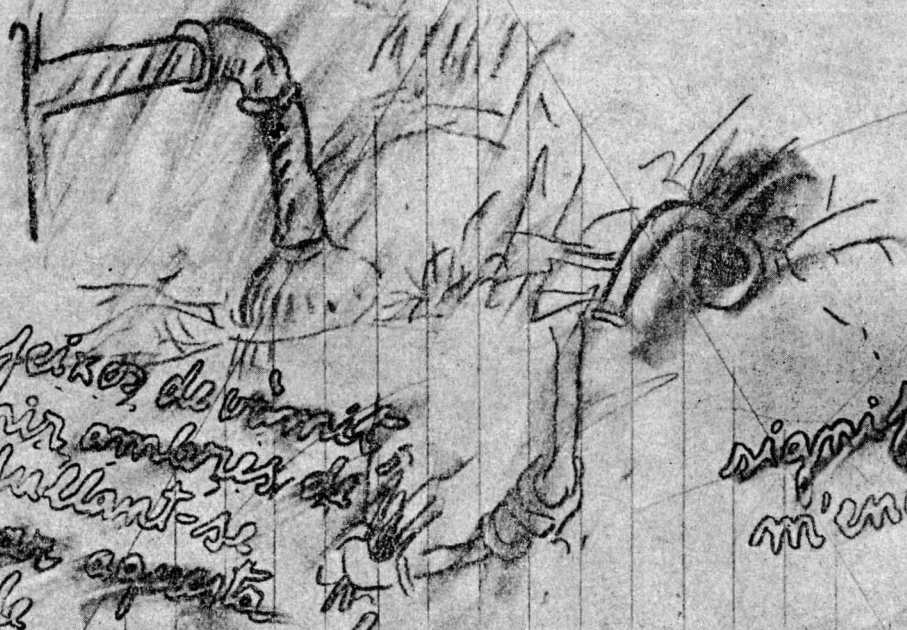
et fa rebolcar to
no diguis noms
als mots neixen les paraules

Escoms de mots amb el fillo' en punt

EL MUND LA SEXUALITAT FOLIA DEL
DISCURS (I TAL MOLA PARLANT LEN
TANT COM LA PARLANO PERQUE ES EL ERUIT
D'UNA OPRRESSIO SOCIAL) QUAN
EN ESTES OUI. L'ALLIBERAME

ELS VIDRES VITELATS
I UN TEPD AMP TRES LOSES
EMANTICAMENT EROTICS
QUAN EL REVIAR D'UN OIBU
SBEVE LA INTERROGACIO
SECOVA

Ni abracar feixos de vinit
ni esdevenir ombres de
retrats espallant-se
ni clarificar aquesta
galaxia de

significants que se
m'endu cap a la
pluralitat.

ESBOLDREGAR ARGAMASSA

HEM FET PUNT A L'ESCOLA

Tene un karabaina i una ploma per amarrar-lo